Це вакханалія із "Фауста", а котра —
Класична, друга: це ритмічний веремій,
Ритмічний через край. А сцена — сад Ленотра,
Такий смішний і чарівний.

Але по шнурку, альтани і шпалери,
Газонів чепурних розмірені кружки,
Усюди статуї — Амури і Венери,
Сильвани і морські божки.

Каштани й ясени, тюльпани і нарциси,
Кущі трояндові, гатунків шість чи сім,
А ген — підстрижені трикутниками тиси
І срібний місяць над усім.

Дванадцять вдарило, і хтозна-відки виник
Мотив протяжливий, що й Бога б засмутив,
Неначе зітканий із місячних сяйвинок
"Тангейзера" сумний мотив.

То засурдинені, приглушені валторни
Стривожили нараз спокійну літню ніч,
Тремтіння будячи у грудях неповторне;
І на заманливий той клич

Сплелися в хоровод в химернім мерехтінні
Безплотні привиди, прозоріші за фей,
Опалово-бліді у віт зеленій тіні —
Не то Ватто, не то Раффе!

Завмер здивовано старий каштан листатий,
І журкіт причаїв зчудований фонтан
На той танок примар між мармурових статуй,
Ні, не танок, а тужний тан!

Чи то поетові одчайно-п'яні мари,
Чи то його жалі — хисткі примари ці,
Чи кволого страхи, чи хворого кошмари,
Чи просто-напросто мерці?

Чи то твої думки, від жаху посивілі,
Чи муки совісті судомляться отак,
Чи смутки-упирі у тихім божевіллі
Безгучно відбивають такт?

Всю ніч крутилися, вихалися фантоми,
І, тільки як блідий світанок надоспів,
Вони всі здиміли — чи з ляку, чи з утоми,
Чи тим, що змовк той кличний спів,

І не лишилося після нічного смотра
Анічогісінько, хоч би де слід дрібний,
Анічогісінько... Зоставсь лиш сад Ленотра,
Такий смішний і чарівний.